

Sprawa C-375/07

Staatssecretaris van Financiën

przeciwko

Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading BV

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hoge Raad der Nederlanden)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ważność rozporządzenia dotyczącego klasyfikacji — Wykładnia załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1196/97 — Artykuły 220 i 239 kodeksu celnego — Artykuły 871 i 905 rozporządzenia (EWG) nr 2454/95 — Suche arkusze składające się z mąki ryżowej, soli i wody — Klasyfikacja taryfowa — Pokrycie retrospektywne należności celnych przywozowych — Procedura zwrotu — Wykrywalny błąd organów celnych — Oczywiste zaniedbanie ze strony importera

Opinia rzecznika generalnego V. Trstenjak przedstawiona w dniu 4 września
2008 r. I - 8694
Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 listopada 2008 r. I - 8716

Streszczenie wyroku

1. *Wspólna Taryfa Celna — Pozycje taryfowe — Arkusze wyprodukowane z mąki ryżowej, soli i wody*
(rozporządzenia: Rady nr 2658/87, załącznik I; Komisji nr 1196/97, nr 1624/97)

2. Środki własne Wspólnot Europejskich — Zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych

(art. 230 akapit piąty WE, 234 WE, 249 WE; rozporządzenia: Parlamentu Europejskiego i Rady nr 82/97; Rady nr 2913/92, art. 220, 239)

1. Arkusze wyprodukowane z mąki ryżowej, soli i wody, które zostały wysuszone, ale nie zostały poddane obróbce termicznej, są objęte podpozycją 1905 90 20 Nomenklatury Scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionego rozporządzeniem nr 1624/97.

Ze wszystkich tych elementów wynika zresztą, że ważność rozporządzenia nr 1196/97 dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej nie jest naruszona.

(por. pkt 47–53; pkt 1, 2 sentencji)

W tym względzie po pierwsze odniesienie do papieru ryżowego („rice paper”) lub do produktów „wysuszonych” jest wyraźnie zawarte w brzmieniu wielu wersji językowych podpozycji 1905 90 20 Nomenklatury Scalonej, podczas gdy pozycja 1901 ma jedynie charakter dopełniający, odnosząc się wyłącznie do towarów gdzie indziej niewymienionych i niewłączonych w ramach Nomenklatury Scalonej. Ponadto jak wynika to z analizy licznych wersji językowych Nomenklatury Scalonej i w świetle not wyjaśniających Komisji odsyłających do not wyjaśniających Międzynarodowej Konwencji w sprawie Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów, poddanie pieczeniu nie jest charakterystyką konieczną dla zaklasyfikowania towaru do podpozycji 1905 90 20.

2. Jeżeli państwo członkowskie zwróciło się do Komisji z wnioskiem o umorzenie należności celnych przywozowych w rozumieniu art. 239 rozporządzenia nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, i Komisja wydała już w konkretnym przypadku decyzję zawierającą ocenę operacji przywozu pod kątem okoliczności prawnych i faktycznych, ocena ta wiąże wszystkie organy państwa członkowskiego będącego zgodnie z art. 249 WE adresatem tej decyzji wyłącznie z sądami, które rozpatrują ten

sam przypadek w świetle art. 220 wskazanego rozporządzenia.

W istocie wymogi związane z jednolitym zastosowaniem prawa wspólnotowego, dla zagwarantowania którego przyznano Komisji uprawnienia decyzyjne w zakresie retrospektywnego pokrycia należności celnych, nakazują, by w przypadku tych samych operacji przywozu danego podmiotu gospodarczego decyzja Komisji w przedmiocie wystąpienia „oczywistego zaniedbania” po stronie tego podmiotu nie była podważana poprzez wydane później orzeczenie sądu krajowego dotyczące kwestii, czy błąd krajowych organów celnych był dla tego podmiotu „wykrywalny”. W związku z tym, gdy sąd krajowy

rozpatrujący skargę na decyzję w sprawie przystąpienia do retrospektywnego pokrycia należności celnych przywozowych uzyska w toku procedury informację o przekazaniu Komisji sprawy zgodnie z art. 220 lub 239 kodeksu celnego, to powinien on uniknąć wydania orzeczenia, które sprzeciwiałoby się decyzji, jaką zamierza wydać Komisja w zastosowaniu wskazanych przepisów. Jeżeli importer wniósł w przewidzianym terminie na podstawie art. 230 akapit piąty WE skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej wniosku o umorzenie należności celnych przywozowych w rozumieniu art. 239 wspomnianego rozporządzenia, do sądu krajowego należy dokonanie oceny, czy zawiesić postępowanie do czasu wydania ostatecznego orzeczenia w przedmiocie tej skargi o stwierdzenie nieważności albo czy przedłożyć Trybunałowi pytanie prejudycjalne dotyczące oceny ważności aktu.

(por. pkt 62, 64–66, 68; pkt 3 sentencji)